

Jézus megszólította: »Adj innom!«” (Jn 4,7)

Jézus elhagyta Júdea tartományát és Galileába indult. Így keresztül kellett mennie Szamárián. Elfáradt az úton, és a déli napsütésben leült a kútnál, amelyet Jákob pátriárka épített ezerhétszáz évvel azelőtt. Megszomjazott, de nem volt korsója, hogy vizet vegyen.

Tanítványai bementek a városba, hogy élelmet szerezzenek. Jézus egyedül maradt. Ekkor egy asszony odament korsóval vizet meríteni, és Ő inni kért tőle. Ez ellenkezett a kor szokásaival: a férfiak soha nem fordultak közvetlenül egy asszonyhoz, főként nem ismeretlenül. Ezen felül pedig a júdeaiak és a samáriaiak vallási megosztottságok miatt előítéletekkel tekintettek egymásra. (...) Jézust azonban semmiféle akadály nem gátolja, és beszélgetni kezd az idegennel. A szíve mélyére szeretne hatolni, és kér tőle:

„Adj innom!”

„Aki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék, aki hisz bennem” – hirdeti fennhangon később a jeruzsálemi templomban (7,37). A víz minden élethez nélkülözhetetlen, és a száraz vidékeken, mint Palesztina is, még jobban látszik, mekkora nagy érték. Amit Jézus ajándékoz nekünk, az „élő víz”. Ez jelképezi az általa kinyilatkoztatott Istent, aki Atya és szeretet, aki Szentlélek, isteni élet, amit elhozott. Jézus összes ajándéka élő és az életet szolgálja: Ő maga az „élő kenyér” (vö. 6,51), az Ige, amely életet ad (vö. 5,25), egyszerűen Ő az Élet (vö. 11,25–26). János, aki szemtanú volt, azt is elmondja, hogy a kereszten, amikor az egyik katona lándzsáját Jézus oldalába döfte, „nyomban vér és víz folyt belőle” (19,34): teljesen odaajándékozta önmagát.

Jézus azonban nem akar felülkerekedni az asszonyon. Még a rendetlen együttélés miatt sem dorgálja meg. Ő, aki bármit meg tud adni, most kér, mert valójában arra van szüksége, hogy az asszony odaajándékozza magát:

„Adj innom!”

Kér, mert fáradt és szomjas. Az élet ura koldussá teszi magát, nem rejt el valódi emberségét. Kér azért is, mert tudja, hogy ha a másik ad, akkor könnyebben megnyílik és kész lesz arra, hogy ő is elfogadjon. Ebből a kérésből indul ki a beszélgetés. A párbeszéd folytán leomlottak a védekezés falai, és feltárult az igazság: a víz, amelyet Jézus hozott. Erre az asszony otthagya, ami abban a pillanatban a legértékesebb volt számára, a korsóját, mert ennél jóval nagyobb kincset talált.

Ez az evangéliumi történet, úgy gondolom, az ökumenikus párbeszédet illetően is tanít bennünket, ez a hónap pedig minden évben különösen is felhívja erre a figyelmünket. A keresztények egységéért meghirdetett imahét rádöbbsent bennünket, hogy már túl régen tart a botrányos szakadás az egyházak között, és arra hív, hogy gyorsabban haladjunk a felé a mély közösség felé, mely nem ismer akadályokat, ahogy Jézus is legyőzte a szakadást a zsidók és a samaritánusok között.

A keresztények között élő szakadás pedig csak az egyik a sok széthúzás közül, amely a környezetünkben tapasztalható: félreértések, békétlenség a családban vagy a házban, feszültség a munkahelyen, harag a menekültek iránt. A bennünket elválasztó falak legtöbbször szociális, politikai vagy vallási okokból épülnek, de lehet, hogy egyszerűen csak azért, mert mások a szokásaink, a hagyományaink, és ezt nem tudjuk elfogadni. Ez robbantja ki a konfliktusokat a népek és nemzetek között, de ez szül ellenségeskedést a kerületben, a lakóhelyünkön is. Vajon nem nyílnánk meg mi is, hogy befogadhassuk a másikat Jézus példájára, legyőzve a különbözőségeket és az előítéleteket? Miért ne hallhatnánk meg, amikor megértésért, segítségért vagy egy kis figyelmességért kiált a másik, akkor is, ha ehhez túl kell látnunk a kifejezőmódján. Aki ellentétes oldalon áll, vagy más kultúra, más vallás vagy társadalom gyermeke, abban is ott rejtőzik Jézus, és kérésével hozzánk fordul:

„Adj innom!”

Önkéntelenül is eszünkbe jut erről Jézusnak egy hasonló igéje, amely a kereszten hangzik el, és szintén János evangéliumában szerepel: „Szomjazom.” (19,28) Az ember elsőrendű szükséglete ez, mely minden más nélkülözést kifejez. A munkanélküli, a magányos, az idegen, a más hitű vagy más vallású és az ellenséges emberben is, mindenkiben, aki segítséget szenved, fölismerhetjük Jézust, aki így szól: „Szomjazom” és azt kéri: „Adj innom”. Elég, ha csak egy pohár vizet adunk – ahogy az evangélium mondja –, és megkapjuk a jutalmat (vö. Mt 10,42), hogy párbeszédet indítsunk, amely helyreállítja a testvériséget.

És amikor rajtunk a sor, mi is kifejezhetjük szükségleteinket, nem kell szégyenkeznünk amiatt, hogy „szomjazunk”, és mi is azt kérjük: „Adj innom”. Jézus az asszonyban föl tudta ismerni azt, aki képes arra, amit ő maga nem tudott megtenni. Így hozzá hasonlóan mindeneelőtt az előttünk álló ember képességeire, a benne esetleg elrejtve élő értékekre építve meríthetünk mi is vizet.

Fabio Ciardi

/forrás: www.fokolare.hu/